

Jan Hlávka

ODPLATA 2

VZPOURA VYVOLENÝCH

AGENT
JEK
20

ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent John Francis Kovář

20

Jan Hlávka

ODPLATA 2

Vzpouora vyvolených

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

PROLOG: STARÉ VINY

Šero, ticho a chlad. Ohromný prostor chrámové lodi působil vzdor své velkoleposti ponuře a poručík Alister Stillson jasně cítil, jak se mu svírá hrdlo. Potichu za sebou dovřel dveře. Nemohl se zbavit dojmu, že stojí spíš v hrobce než v kostele.

Venku už se stmívalo a curyšská katedrála Grossmünster měla být pro veřejnost uzavřena, ale před oltářem mezi dvěma zářícími svícny klečel se sklopenou hlavou muž v černém. Jeho se zákaz netýkal, mohl sem přijít, kdy chtěl. Stillson netušil, jak toho dosáhl, ale raději se neptal. Teď kráčel uličkou mezi lavicemi a za okamžik uslyšel slova modlitby, šeptaná tichým, zaníceně se chvějícím hlasem.

„Confiteor Deo omnipotenci
et vobis, fratres,
quia peccavi nimis
cogitatione, verbo, opere et omissione:
mea culpa,
mea culpa,
mea maxima culpa.“

Stillson si bezděčně poškrábal starou jizvu na čele a ušklíbl se – úkon kajícnosti, vyznání vlastní nedokonalosti a hříchů před Bohem. Za dobu, co sloužil v Gregorově oddílu, se stal docela zběhlým v modlitbách, mešním řádu a dalších věcech, na které by dřív ani nepomyslel. Hlavou mu přitom bleskla myšlenka, že to je příhodné, opravdu bylo z čeho se vyznávat. Pár fingovaných nehod nebo i něco víc, občas se to ale trochu zvrtilo, jako ten přeběhlík tenkrát. Vadná nálož ho nezabila na místě, jen zapálila vnitřek jeho auta, pamatoval si, jak křičel. Nebo ten vědec...

Zavrtěl hlavou a přestal na to myslet. Pravdou bylo, že v poslední době udělali věci, na které nebyl hrdý. Dnes šlo ale o něco jiného, a nebylo pochyb, že tentokrát je právo na jejich straně – alespoň to nepsané určitě.

Zůstal stát u první řady lavic a čekal, až modlitba skončí. Ani ve snu by ho nenapadlo velitele rušit, jen se opatrně rozhlížel. Na rozdíl od jiných kostelů, v Grossmünsteru nezdobily stěny žádné velkolepé malby a fresky. Veškerou výzdobu nechal v době reformace odstranit nejznámější zdejší kazatel, Lutherův stoupenec Huldrych Zwingli, a prosté bílé zdi jen zvýrazňovaly dojem přísné strohosti. Možná proto se tady Gregorovi líbilo, ale Stillson se už nemohl dočkat, až odsud budou pryč. Jen doufal, že předtím nedopadne jako Zwingli, kterého rozčtvrtili a spálili na hnojišti.

„Misereatur nostri omnipotens Deus
et, dimissis peccatis nostris,
custodiat nos ad vitam æternam.“

Amen.“

Gregor se pokřičoval a vstal. Světlo svící se odráželo od nádherné vitráže Giacomettiho oken za oltářem zpět na jeho tvář.

„Takže, Alistere?“ promluvil, aniž se ohlédl. „Jaké neseš zprávy? Oficiální nebo neoficiální?“

„Oboje, pane,“ odvětil Stillson tiše, „a nebudou se vám líbit.“

„Líbit?“ Po Gregorově tváři se mihl úšklebek. „Tělo mého bratra uložili ráno k věčnému odpočinku v uzavřené rakvi s pytlek písku, aby si nikdo nevšiml, jak je lehká, protože uvnitř ležela jen hlava. Musel jsem utěšovat jeho ženu a v domě Božím jí lhát do očí, že to byla automobilová nehoda. Opravdu myslíš, že dnes ještě můžeš říct něco, co se mi bude líbit?“

Gregor nebyl šílenec, co zabíjí své lidi pro špatně zvolené slovo, ale Stillson se přesto zachvěl. Tenhle jeho tón už slyšel, a pokaždé pak následovala něčí rychlá či naopak velmi pomalá smrt.

„Odpusťte, pane. Myslel jsem...“

„Nemysli a mluv!“

Alister pomalu vydechl a začal. Gregor poslouchal mlčky, stále zahleděný do barevného okna, tvář nehybnou. Pak se pomalu otočil.

„Tohle ti řekli, přesně takhle? A věříš tomu?“

„Ano, pane,“ odvětil Stillson a sklopil před jeho pohledem oči, nemohl jinak. „Procházel jsem záznamy Military divize, není tam už ani slovo, a to uběhlo sotva pár týdnů. Je jasné, že to chtějí úplně ututlat a pokud kolem začne někdo pátrat, snadno mohou tu hrozbu splnit – udělají z nich zrádce. Nepřežili žádní svědci, nikdo neví, kdo to nařídil, nic...“

„Předpokládám, že pokud se začne ptát někdo z přátel nebo příbuzných ostatních, dostane stejnou odpověď.“

„Nejspíš ano, pane.“

Gregor neodpověděl. Vyrázil ke dveřím, ale těsně před nimi se zastavil a z malého stolku vzal věci, které tam před modlitbou odložil: pistoli Glock se dvěma rezervními zásobníky a dlouhý, ošklivý nůž. Ten okamžik podržel v ruce a zamýšleně se díval na slova vyrytá na ostrí, Stillson věděl, že to je dárek od Simona...

Gregor Norrington se narovnal, rychle schoval nůž do kapsy a v jeho tváři se znovu mihl ten úšklebek.

„Svolej ostatní, Keplera, Jacquese, všechny. Do osmi hodin je tu chci mít, vyhlašuji pohotovost. Začni hledat další v Agentuře, ty, co při tom útoku také někoho ztratili. A chci vědět všechno o té malé čarodějce, Anně.“

„Rozkaz, pane!“ přikývl Stillson, na důvody se nemusel ptát.

Spolu s Gregorem vykročil ze dveří do studeného curyšského večera a přitom vydechl úlevou. Zdá se, že přece jen vyvázne vcelku, alespoň prozatím.

Protože brzy nejspíš vypukne peklo.

John Kovář stál uprostřed pustiny a vyčerpaně lapal po dechu. Svaly se mu třásly, z rány v noze vystřelovala do celého těla bodavá bolest, hlava mu třeštila. Rozhlížel se, ale kam až dohlédl, nebylo nic, jen pláň posetá mrtvými těly a strmé stěny údolí. Co tady vlastně dělá?! Pamatoval si přece, že tu už byl – a vrátil se domů. Nebo ne? Myslí jako by se mu rozlévala hustá bílá mlha, minulost splývala s přítomností...

Zavrtěl prudce hlavou a setřásl to – teď nemělo smysl nad něčím dumat. Musí hlavně odsud, sám uprostřed Pustiny nemá šanci. Otočil se a vyrazil směrem k východu z údolí. Uvědomil si, že stále drží v ruce meč, po celé délce pokrytý krví. Díval se kolem, pátral po někom živém, ale neviděl nic než děsivou změt' potrhaného masa, krve a kostí, krev zasychající na kamenech, drápy a tesáky příšer, chladnoucí těla lidí.

Hlava se mu točila bolestí čím dál víc, v ústech cítil palčivou žízeň. Přesto pokračoval, belhal se k nejvyššímu bodu údolí, za kterým ležela někde daleko Dorova, domov... domov?

Přesně v okamžiku, kdy se nad tou myšlenkou zarazil, se před ním nízko u země rozzářilo mihotavé světlo. Na okamžik zaváhal, ale pak zamířil k němu, nohy se mu třásly, jazyk se lepil k patru. Dopotácel se blíž, malý ohniček uprostřed jakési temné hmoty vypadal, že každou vteřinou zhasne, ale přesto hořel dál – a on poznal shrbenou postavu sedící vedle něj.

„Vypadáš unaveně, Francisi! Neposadiš se?“ lehce ukázala koncem hole s vlčí hlavou vedle sebe.

Zarazil se, ale vlastně ho to nepřekvapilo. Poslechl, měl pocit, že mu nohy každým okamžikem vypoví službu. Současně znovu pohlédl k ohni a zachvěl se.

Na zemi ležela mrtvola něčeho, co připomínalo děsivou karikaturu člověka, kostnaté, skvrnitě tělo se dvěma nohama a nepřirozeně dlouhými pažemi, ruce protažené do úzkých, jako břitva ostrých spárů. Trup končil pahýlem, hlava byla pryč, hrudník rozpolcený od krku až po kyčle. Bílé konce žeber trčely roztažené do stran a přímo mezi nimi hořel ten oheň. Plamínky vyrážely po kostech vzhůru, pomalu tělo stravovaly, jako by v něm bylo něco hořlavého, a přitom zahřívaly malý pohár s držadlem, zavěšený na nejvyšším žebru jako na tábornické vidlici.

Zvedl hlavu a zadíval se jí do tváře. Neměla svou masku a v mihotavém plameni vypadala zdeformovaná polovina jejího obličeje ještě děsivěji než v šeru.

„Co tady děláme, Asenat?“ vypravil ze sebe. „Přece... přece jsme vyhráli. Zvrácenec je mrtvý, bitva skončila, tak proč?“

„Máš pravdu, Francisi. Ale také se mylíš, bitva ještě zdaleka neskončila. Naopak, teprve začíná, podívej!“

Ukázala holí vzhůru a v té chvíli černou propastí oblohy šlehl bílý, rozvětvený blesk. Kovář

instinktivně přivřel oči, ale nepřišlo žádné zahřmění a blesk nepohasl. Zůstal vrytý v bezrozměrné tmě stejně jako další, který následoval z opačné strany – a v té chvíli John pochopil, že to vůbec nejsou blesky.

Byly to praskliny. Celá klenba nebe nad jejich hlavami pukala jako strop obrovské kopule a trhlinami se valilo dovnitř bílé, nelidsky jasné světlo.

„Dívej se, Francisi! Není to nádhera?!“

V Asenatině hlasu plálo nadšení, děsivá, extatická radost, ale Kovář se přikrčil. Zvedl se ledový víchř, do kterého se mísilo hluboké, temné dunění. Každou vteřinou sílilo, stejně jako záře z rozpadajících se nebes. Asenat natáhla ruku a z žeber mrtvolky sejmula pohár, v té chvíli plamen zhasl.

*„Vítej doma, Ničiteli světů! **A probud' se!**“*

Bleskovým pohybem mu vychrstla obsah poháru do tváře, horkou, hustou krev, a země pod jeho nohama se roztrhla. Se zoufalým křikem padal do hlubiny, snažil se něčeho zachytit...

...a přístroje kolem divoce pípaly. Zíral do nabíleného stropu, lapal po dechu, v nose ho štípal zápach dezinfekce. Hukot v hlavě téměř přehlušoval vyděšená slova, ale nakonec je rozeznal.

„– v pořádku! Uklidněte se, jste v bezpečí, rozumíte mi?!“

„Ano,“ zasípal John Kovář konečně. „Já vím!“

Věděl, že je to pravda, pamatoval si vše, co se stalo, chápal, že měl jen zlý sen.

Právě tak ale věděl, že v jedné věci byl naprosto pravdivý.

Bitva teprve začínala.

KAPITOLA 1: CHUŤ SVOBODY

John se nadechl a zasténal. Srdce pořád cítil až v krku, třásl se, pot se z něj lil. Rychle se rozhlížel, bílý strop i stěny, obyčejný nemocniční pokoj s oknem zakrytým roletou. Sestra, malá tmavovláska s modrýma očima, která ještě před okamžikem stlala vedlejší postel, se na něj polekaně dívala.

„Jak... jak to, že jste vzhůru, pane Denningu?“

„Denning? Kdo je – ano, jistě,“ opravil se rychle, vzpomněl si na krycí jméno, které dostal před touhle misí. Připadal si, jako by to bylo sto let.

„Jak dlouho tu ležím?“ polkl.

„No... tři týdny,“ hlesla.

Navzdory rozespalosti Kovář ztuhl. Jasně si pamatoval výstup z Asenatina portálu v curyšské centrále, náraz a bolest, praskot vlastních kostí, lékaře, když ho pak pokládali na nosítka. Polámal se asi pořádně, ale *tři týdny*?! Navíc tohle nebyla agenturní nemocnice, tu znal až moc důvěrně. Vůbec netušil, kde je ani jak se sem dostal, zvedl ruku, aby si protřel oči – a zjistil, že to nejde.

„Co je tohle?“ ukázal bradou na kožené řemeny, kterými měl zápěstí připoutána k rámu postele. Zamrazení, které mu projelo tělem, tentokrát nemělo nic společného s chladem.

„To je pro vaši bezpečnost, pane Denningu,“ sestra se nervózně zadívala stranou.

„Opravdu? To jsem ale musel vyvádět,“ pokusil se o úsměv. „Dala byste to dolů, ať se můžu poškrábat?“

„Já... to nejde. Doktor Wilson tu bude za hodinu, musí dát souhlas. Jestli chcete, řekněte, kde vás svědí,“ usmála se, ale Kováře neuklidnila. Pořád se ještě úplně neprobral, ale instinkt už ho varoval, musel jednat rychle, nečekat ani minutu.

„Tam byste mě škrábat nechtěla,“ opáčil. „Snad tu ale máte telefon?“

„Jistě!“ přikývla sestra s úlevou, jako by ji tohle nenapadlo. „Mohu doktoru Wilsonovi zavolat, jestli chcete.“

„Nechci. Chci zavolat plukovníka Treneporta.“

John to vyslovil s nenuceným klidem, sestře ztuhl úsměv na rtech.

„Ale to... nevím, jestli...“

„Copak?“ přerušil ji mile. „Nemějte strach. Číslo znám z hlavy, nadiktuji vám ho, stačí, když mi to pak podržíte u ucha. Ostatně, určitě s vámi bude chtít taky mluvit.“

Ošklivá hra. Přírozeně neměl potuchy, jaké má Treneport číslo, navíc to byl možná právě on, kdo tu dával příkazy, ale sestra rychle polkla.

„To nebude nutné, pane Denningu.“

Rozepnula přezky na jeho zápěstích a pak mu uvolnila i kotníky a trup. Kovář si protřel oči a

přítom si všiml, že v pažích nemá žádné kanyly, které mohl vytrhnout, pouze čerstvé náplasti a snímače na hrudníku, ta pouta musela mít jiný důvod.

„Tak, a teď zavolám doktora Wilsona!“ rozhodla sestra nekompromisně.

„Jistě,“ usmál se John. „Jen, nepřinesla byste mi napřed něco k pití? Mám jazyk jak troudu.“ Okamžik váhání, ale povinnost nakonec převážila.

„Dobře. Počkejte okamžik.“

Vyšla ze dveří – a Kovář se rychle pohnul, čekal nezámyslně ani náhodou. Spustil nohy na studenou podlahu, v hlavě mu tepala pronikavá bolest, ale neměl čas se tím zabývat. Postavil se a okamžitě zavravoral, musel se chytit postele, aby neupadl. Přímou se třásl slabostí, přítom žádná zranění neměl, co to s ním, sakra, provedli?

Rychle vypnul přístroje nad postelí, modlil se, aby to udělal správně a nespustil nějaký alarm, pak si z hrudníku strhal čidla. Opřený o zed' dovravoral ke skříni v rohu a otevřel – štěstí mu přálo, jeho civilní oblečení. Házel ho na sebe a v mysli mu neúprosně odtikávaly vteřiny, zhubl, opasek musel utáhnout na poslední díрку, košile na něm přímo visela, ale teď neměl čas si toho všimnout.

Vzadu ve skříni ležela pohozená nemocniční berle. Popadl ji a se zat'atými zuby dovravoral k oknu. Zvedl roletu s obavou, že uvidí jen šedou chodbu nějaké podzemní agenturní díry, ale ne, normální ulice osvětlená září pouličních lamp, zřejmě noc. Zaváhal – když rozbije okno, mohl by... ne. I kdyby se mu to povedlo, poskytl by jen záminku, aby ho znovu zavřeli, nebyl v kondici na nějakou rvačku, odsud musí zmizet bez incidentu.

Zamířil ke dveřím pokoje ve stejné chvíli, kdy se v nich objevila sestra s kouřícím kelímekem v ruce.

„Co to děláte, pane Denningu?“ ztuhla.

„Propouštím se,“ odvětil Kovář suše. „Myslím, že plukovník ocení spíš osobní hlášení – a pozdravujte doktora Wilsona. Děkuji za laskavou péči.“

Rychle se kolem ní protáhl na chodbu a rozhlédl se, prosklené dveře na konci, snad je tam východ. Opíral se o berlu a zatínal zuby, jenom neupadnout, dvacet mizerných kroků ke dveřím, jako tenkrát u Asenat, blesklo mu... *kde jsou ostatní z týmu?!*

Trhl sebou, jako by ho někdo udeřil, kus paměti se vrátil. Nad sebou znovu viděl Treneportovu tvář, rozmazanou, přesto stále připomínající dravce. Za ním stál mladík s jemnou tváří, modrými očima a nehezským úsměvem na rtech – Adam, vybavilo se mu jméno. Současně slyšel sám sebe odpovídat:

„Mrtví.“

„Všichni? I major Flint? Viděl jste těla?“

„Ano.“

„A Sayed-Nefer?“

„Kdo... Asenat?“

Zase ten pocit, že mluví někdo jiný, jeho ústy, ale bez nejmenšího ohledu na jeho vůli.

„Ano, Asenat. Ta žije?“

„Ano.“

„Co jsi jí řekl?!“

Trereportův hlas se změnil v sykot jedovatého hada, tvář měl náhle jen kousek od něj. Johnovi to přesto přišlo zábavné, jako všechno tady, jeho hlas už zase odpovídal:

„Nic.“

Trereport se zdál tou odpovědí zaskočený. Jeho tvář zmizela a Kovář uslyšel pár rychlých slov, útržky vět, které stěží dávaly smysl.

„...jistý, že nemůže...“

„...nejúčinnější droga pravdy, plukovníku. Rozhodně nelže... neví...“

„Jestli Asenat... něco magického... než budeme pokračovat.“

„Na... nejsme vybaveni!“

„Dobrá.“ Trereport zaváhal. „Přivedu sem Jeremyho. Do té doby...“

„Ano, plukovníku!“

Kovář znovu spatřil Trereportovu tvář, dívala se na něj už s netečným výrazem.

„Co se dá dělat. V žádné válce se vítězi nevyhnou prohrané bitvy, však ještě uvidíme. Zatím končíme, doktore.“

Tiché zasyčení tlakové injekce.

Okamžik obrovské únavy a tma.

Kovář sebou trhl, dveře byly náhle před ním. Ani si neuvědomil, jak k nim došel. Ohlédl se, sestru už neviděl, zato se k němu chodbou svižným krokem blížili dva urostlí zřízenci v modrých nemocničních šatech. Spolkl kletbu a rychle stiskl kliku.

Zamčeno.

Zadíval se na zámek, žádný klíč, jen povědomý terminál s klávesnicí na číselný kód a zelenou kontrolkou. Kód neznal a ti dva už byli na půl cesty k němu, v tomhle stavu je nezvládne ani náhodou, co teď...

731984

John vytřeštil oči. Nestačil se zamyslet, natož podívat, prsty se mu samy rozběhly po klávesnici.

Kovové cvaknutí zámku.

„Hej! Počkat!“

John ale nečekal. Proklouzl dveřmi a přibouchl je prvnímu zřízenci přímo před nosem, zámek cvakl podruhé. Chlap zaklel, sáhl po klávesnici, ale současně Kovář vši silou praštil koncem berle do terminálu na svojí straně. Něco prasklo, kontrolka zhasla – ani z jedné strany teď nebude snadné

dveře otevřít. Hulákání zřízenců zesílilo, Kovář pokrčil nevinně rameny.

„Pardon, nechtěl jsem. Klidně mi pošlete účet.“

Rychle se otočil a kráčel atriem k východu, venkovní dveře byly naštěstí odemčené.

Vyšel na ulici a s úlevou se nadechl, chladný čerstvý vzduch dodával sílu. Zvedl hlavu a usmál se, žádná černá prázdnota, nebe poseté hvězdami, na východě už začínalo blednout – byl doma.

Otočil se zpátky k budově za sebou. Nikde štítek ani jméno, jen popisné číslo 47 na zvonku. Raději pryč odsud.

Vyrazil poloprázdnou ulicí a přemýšlel, kam dál. Nebyl si jistý, co se děje, ale vracet se do svého bytu nebyl dobrý nápad. Pokud po něm půjdou, zaručeně začnou tam. Rychle si prohledal kapsy, ale podruhé mu štěstí nepřálo, neměl doklady, peněženku, dokonce ani pár drobných na telefon. Co teď? Připadal si jako ztracenec, psanec někde na mexické hranici.

Zasmál se – jasně. To bude ono.

KAPITOLA 2: STAŘÍ PŘÁTELE

Ráno bylo studené, ale jasné. Při každém nádechu se Johnovi před obličejem srážela pára, přesto kráčel s úsměvem. Rozhlížel se, cestou ke stájím vychutnával modrou oblohu, trsy zelené trávy, dokonce i tu lehkou vůni koňského hnoje, proti Dorově učiněný ráj.

Cítil se už podstatně lépe než cestou do bytu Vincenta Vegy. To na něj dvakrát přišla taková slabost, až měl pocit, že nedojde, ale nakonec to zvládl. Na známém místě za květináčem na chodbě našel klíč. Nezdálo se, že by ho někdo sledoval, a Vincent si soukromí dokázal ohlídat.

Bohužel nebyl doma. Podle vzkazu na záznamníku měl volno a udělal si menší výlet. Kovář si alespoň posloužil jídlem z jeho spíže a trochou pití. Spolu s chvilkou odpočinku přišlo vhod, překvapily ho však změny, které ve Vegově obydlí od jeho poslední návštěvy nastaly. Necítil ani stopu zápachu doutníků, kterým byl dřív celý byt doslova prosycený, a dokonce mu trvalo, než vzadu v lednici našel jedinou láhev tequilly. Zato nechybělo čerstvé mléko a sýry, ba i jogurt. John přitom silně pochyboval, že se Vincent dal na zdravou životosprávu, spíš to viděl na novou přítelkyni. Asi se už konečně vzpamatoval z té svatby a Mexičanky tenkrát, pomyslel si a pobaveně se zasmál – však ji brzy pozná. Sám od sebe by Vincent o dovolené tak brzy určitě nevstával.

Obešel sklad krmení a opatrně se rozhlédl. Stáje patřily komtese de Villefort prý už desítky let, ale ona sama se tu vyskytla jen zřídka. I teď byla někde na misi, jí jediné zkusil John z Vincentova bytu zavolat, bezvýsledně. Pro jistotu šel zadem, přešel ohradu na opačné straně a vzal to přes tréninkovou dráhu a pozemky, pozorně se při tom rozhlížel. Stále se cítil slabý na nějaké divoké kousky, ze zbrojnice pod Vincentovou postelí – kterou ale začal zamykat, nová známost zřejmě na zbraně moc nebyla – si ovšem vypůjčil šikovní malý SIG Sauer se dvěma zásobníky, jeden nikdy neví.

Vkročil do hlavní stáje a zastavil se, aby se zorientoval, byl tu jen jednou s Andreou, už před dlouhou dobou. Stání pro koně se táhla do třech stran. Naklonil hlavu a zleva zřetelně uslyšel povědomý hlas se španělským přízvukem.

Udělal krok za roh a spatřil Vincenta, jak drbe za uchem střapatou koňskou hlavu, co se natahovala z boxu po straně uličky – ale kdo to stál vedle něj? Malá postava, v obyčejných džínách a bundě skoro k nepoznání. Sotva koni dosáhla k tlamě, právě mu podávala mrkev a John ještě zaslechl konec věty, ten hlas...

„– fajn, že tihle maso nejedí.“

Kovář ztuhl jak solný sloup.

„Anno?!“

„Johne!“

Vzápětí málem upadl, když se mu vrhla okolo krku, Vincent to pozoroval překvapeně a

pobaveně zároveň.

„*Ole*, Johne, jak vidím, nelhala, že tě zná. Kdes byl takovou dobu, *manito*?! Hledáme tě já, Andrea, Bytewská...“

„Co já, kde ty se tu bereš?!“ snažil se John vzpamatovat.

Postavil Annu na zem, ustoupil o krok a díval se na ni. Vypadala jinak, do tváří se jí znovu vrátila barva, jako by celá ožila.

„Myslel jsem, že zůstáváš, že máš v Dorově ještě práci.“

„Ta už skončila. Asenat mi otevřela portál zpátky, tajně, aby to nikdo nepoznal. Vrátila jsem se před týdnem.“

„Takže Agentura...“

„Nic neví, napřed jsem chtěla najít Noela a tebe. Noel je někde pryč – ale jak to vypadáš?!“ zamračila se, jako by si všimla až teď. „Ty bys potřeboval léčitele na plný úvazek. Co jsi zas prováděl?“

V ruce se jí objevil fix – ale vzápětí se zklamaně zarazila.

„Promiň, Johne, tady ti nepomůžu, tohle není magická realita, nemůžu tu pořádně čarovat.“

„Nevadí,“ pokrčil Kovář rameny. „Co se dá dělat – a co se mi stalo? Při výstupu z portálu jsem si kapku natloukl.“

„A kvůli tomu jsi ležel tři týdny?! Johne, to mi neříkej, že tě nemohli vyléčit rychleji!“

„Mohli, a taky vyléčili. Zbytek jsem strávil v jedné díře, nadrogovaný a přivázaný k posteli, předpokládám, že v péči doktorů plukovníka Lucia Treneporta. Dnes ráno jsem se nějak probral a dal jim sbohem.“

Anna se zamračila. „Říká takovým doktorům něco Hippokratova přísaha?“

„Jo. Akorát asi neumí řecky.“

Kovář se hořce ušklíbl a Vega rázem zvažněl, poprvé při zmínce Treneportova jména – a podruhé při zmínce o magii.

„Hej! Snad nejsi nějaký mizerný čaroděj!“ zarazil se.

„Mizerný ne,“ usmál se Kovář. „Skvělý. Viděl jsem, jak zapracovala na tobě, Vinci, vyvětral sis, dokonce koupil mlíko...“

Vega cosi zavrčel, ale obličej mu zrádně zrudl. Anna se usmála.

„To je pro mě, Johne, po mlíku se roste, koukni na Maxipsa Fíka.“

„Co všichni máte s tím Treneportem?“ obracel Vega raději rychle list. „Bytewská o něm mluví, teď ty, von Wonder vypadá jak přešlý mrazem. Co jsem slyšel, není to chlap, se kterým by bylo zdravé si začínat.“

„Ne, to tedy není. Musíme si někde v klidu promluvit, je to na dlouho.“

Nakonec zapadli do malé restaurace blízko stájí. Anna si objednala zmrzlinový pohár a Johna

nekompromisně donutila k brzkému obědu, prý musí nutně přibrat. Mluvili, vysvětlovali jeden druhému detaily, zatímco Vega většinou jen poslouchal a občas si šeptal španělská slova, která rozhodně nebyla vhodná pro Anniny uši. Než skončili, minulo poledne.

„Takže to od počátku byla bouda,“ zkonstatoval Kovář nakonec. „Promyšlený Asenatin plán, jak se zbavit Zdroje a současně z X-Hawka vyrazit lék na korki – měla všechno pod kontrolou celou dobu. Ale ty, jak ses mohla nechat nakazit – a neřict mi nic?!“

„Mrzí mě to, Johne,“ sklopila Anna oči. „Nelíbilo se mi to před tebou tajit, ale Asenat řekla, že když něco povím a ty ten plán pokazíš, zabije tě. Navíc kdybys tam zůstal, co by asi udělal X-Hawk, až by to zjistil? Nic by ho nepřesvědčilo, že to není past.“

„Ale co kdyby to nevyšlo! Co kdyby na to nepřistoupil, nechal tě skončit jako Pris!“

„To by se nestalo. Asenat slíbila, že v takovém případě mi pomůže – rychle. A já bych se narodila znovu, nebo aspoň doufám, pro mě se to riziko vyplatilo. Vlastně jsem si to občas přála, aspoň na chvíli bych měla od X-Hawka pokoj.“

„*Cago en la puta!*“ Vega se otrásl. „Opravdu pěkná hra. S tebou radši nikdy nebudu hrát poker, malá señorito. Každopádně jste z toho venku, je po všem.“

Kovář s odpovědí počkal, než kolem nich prošel snědý chlap v kostkované košili s plným talířem jídla a usadil se k vedlejšímu stolu.

„To si bohužel nemyslím,“ ztišil hlas. „Za prvé zbývá Treneport. Je v tom všem nějak namočený, kdoví, co se mnou měl v plánu nebo co udělá, když jsem teď zmizel. A pak je tu Asenat a to, co tvrdila o Dorově. Vinci, ty jsi tam nebyl, neviděl jsi to. Tohle nemůžu hodit za hlavu.“

„A co chceš tedy dělat?“

„Hledat pravdu. Asenat mi dala dvě stopy, se kterými se dá začít, Ultimativní oddělení a jméno bomby, co to měla způsobit, Diaspora. Chci vědět, jestli něco z toho v Agentuře existuje, a když ano, k čemu to slouží a kam se podělo, co do nás vtloukali při výcviku, že máme jiné světy chránit. Pomůžete mi?“

Vega se zašklebil. „Jasně! Takovou psinu bych si nenechal ujít, i když je to možná jenom nějaká *porquería*.“

Anna vypadala o poznání méně nadšeně. „Pomyslel jsi, že už teď máš potíží až nad hlavu, Johne? To tvoje odsouzení a vůbec – není lepší se dalším vyhnout, než si pro ně chodit?“

„Není lepší jít potížím naproti a řešit je, než čekat, až ti skočí na krk? Protože dejme tomu, že přestaneme. Budeme mlčet, nepátrat, dělat, že se nic nestalo. Treneport – nebo kdo utulal ten první útok – zazdí i tohle, možná zařídí pár nebezpečných misí těm, co se budou ptát moc nahlas, ostatní umlčí strach a disciplína. Všechno zůstane při starém, ale jak dlouho? Asenat nikam nezmizí. Nemluvila do větru, tu svou pomstu myslí vážně. Anno, co myslíš, že by se dělo, kdyby se najednou objevila tady před Agenturou?“

Anna pomalu zavrtěla hlavou. „Tohle není magický svět. I silný čaroděj tu má hodně omezené možnosti, ovšem v jejím případě – inferno. Vlastně se skoro divím, že to dávno neudělala, a v tom máš pravdu, Johne. Ale i když žádné Ultimativní oddělení nenajdeš, Asenat ti neuvěří. A když zjistíš, že existuje, co potom? Budeš lépe spát?“

„Líp než teď? Ano! Dokonce i když najdu, co se mi nebude líbit, bude to lepší, protože pak si můžu vybrat, co udělám. Čím dál víc věcí mi v Agentuře vrtá hlavou, dodnes třeba nevím, kdo zabil vědce, kterého jsem zachránil z upírského světa, nebo kde skončily ty děti mutantů. V obou případech jsem to nechal plavat, ale tentokrát nenechám. Nejspíš půjde o krk a připíšou mi další obvinění, ale stejně to udělám. Anno, co ty?“

Anna si povzdechla. „Vím, že některé věci je dobře nechat spát. Jestli má ale Asenat pravdu a s likvidací Dorovy to nevyšlo pouhou náhodou – kolikrát se jim to asi povedlo, kolik světů už takhle zničili? Nelíbí se mi to, ale pokud do toho jdeš, pomůžu ti.“

Vega se znovu zasmál. „Fajn! Kde chcete začít?“

„V Agentuře, samozřejmě. Pořád mám přístup jako Jack Denning, vrátím se na oddělení a začnu hledat. Bytewská určitě nebude proti, poptám se lidí a Whittacker probere síť, nemůžou dokonale utajit celé oddělení. Anna by ale měla zůstat mimo, aspoň zatím. Sice ji nemůžou z ničeho obvinít, ale jeden nikdy neví, tady na ni dáme pozor.“

„Zavolám taky jednomu příteli,“ navrhla Anna s úsměvem. „Pomůže nám, v hledání se vyzná.“

„*Muy bien*,“ přikývl Vega. „Chceš se vrátit ještě dnes?“

„To tedy nechci. Po tom, kde jsem strávil poslední týdny, si hodlám užít aspoň den dovolené. Zítra to stačí, jednu noc se k tobě všichni vejdem, domů radši nepůjdu.“

„Bez problémů, *compadres*,“ Vega vstal. „Zaplatím útratu a přivezu auto, nemusíme se moc ukazovat.“

„Díky, Vinci.“

Kovář se usmál, ale přesto nevypadal spokojeně, Anna se na něj zkoumavě zadívala.

„Bolí tě něco, Johne?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Přemýšlím o tom svém útěku. Stalo se při něm něco divného.“

„Ano?“

„Zdálo se mi o Asenat. Byli jsme zpátky v tom údolí, kde jsem bojoval se Zvrácencem, mluvil jsem s ní. Probral jsem se v tu chvíli, kdy mi to v tom snu nařídila, a pak se stalo ještě něco. Cestou ven jsem narazil na dveře se zámkem na číselný kód a uhodl ho, z ničeho nic! Jako by mi něco vedlo ruku, přesně jako ten její hlas – Anno, nevíš, co to může být?“

Anna zamyšleně zvedla obočí. „Nevím. Je myslím normální, že se ti o Asenat zdá, po tom, co jsi s ní zažil, ale ten zbytek? Měl jsi někdy něco takového, záblesky jasnozření nebo telepatie?“

„Nikdy. Právě proto mě to zarazilo, není to zas nějaká magie?“

„To je možné, Johne. Opakovaně jsi přišel do styku s mocnými kouzly, Asenat ti jimi dokonce vrátila život. Nemůžeš čekat, že to nezanechá stopy. Občas se stane, že se objeví někdo s magickými schopnostmi i v nemagickém světě nebo kontakt s magií probudí čarodějnické dovednosti u člověka, co předtím ani netušil, že nějaké má.“

Kovář se otřásl. „Jako, že bych se sám mohl stát čarodějem?“

„V krajním případě. Anebo to probudí jiné schopnosti, o kterých nevíš. V mém světě na to existují testy, jestli chceš, až bude chvilka, udělám ti nějaký. Zatím myslím, že není důvod se bát, jen mi řekni, kdyby se to opakovalo.“

„Díky. Doufám, že znova mě to už nepotká. Pojd', musíme ještě s Vincem pár věcí probrat. Stejně bych neřekl, že to s malou holkou vydrží tak dlouho, bez urážky.“

„Znáš mě, Johne,“ uculila se nevinně a Kovář se zasmál. Vstal, ale v okamžiku, kdy vycházel ven, se náhle zarazil. Ani nevěděl proč, ale přešel pohledem tváře lidí u stolků, hleděli si svého – ne. Nikdo mu nepřipadal povědomý, zřejmě se mu to jen zdálo. Mrzutě pokrčil rameny a následoval Annu ven.

Měl by asi krotit svou paranoiou.

KAPITOLA 3: KRÁTKÁ DOVOLENÁ

Zima a modravé šero.

Kovové dveře se otevřely a dovnitř vkuhal muž, malý a pohublý jako po dlouhé nemoci, levou nohu stále zafixovanou v dlaze. Opřený o hůl uctivě kývl hlavou.

„Paní.“

Postava u stolu vstala, slabé světlo od stropu se odrazilo na lesklé masce.

„Radní Dalbeku. Jste připraven pokračovat v práci?“

„Ano, paní,“ kývl muž okamžitě. „Weret říká, že budu možná kulhat už napořád, ale je mi dobře. Děkuji, že jste mě nenechala v nemocnici s Pris,“ otrásl se.

„Nemáte zač. Nemohla jsem dovolit, aby vás také použila pro svůj výzkum, potřebuji vás. Procházela jsem si plány a stále nejsem přesvědčena, že vaše konstrukce celé zařízení unese. Nezboří se po spuštění vlastní vahou?“

„Proto jsou nosníky duté, zpevněné přepážkami. Při správném uspořádání budou pevnější, než kdyby byly z plného kovu, přitom lehčí. Pokud jsou vaše údaje o hmotnosti a tlaku správné, vydrží, jsem si jistý.“

„Pracovala jsem na nich tři sta let – jsou správné. Kolik času vám zabere dokončení výpočtů?“

„Mám je hotové, tady,“ muž se volnou rukou lehce dotkl spánku. „Když člověk leží polámaný v posteli, potřebuje se nějak zabavit.“

„Vynikající. Znovu všechno zkontrolujte a začněte stavět. Vezměte si materiál a lidi, kolik chcete, tentokrát už nebudou žádné nehody. Krypt je hotový, je čas pokročit, proti plánu jsme stále pozadu – a nezapomeňte, co bude, když zklamete.“

„Já vím, paní.“ Navzdory hrozbě se Dalbek usmál. „Nemusíte mi to připomínat, motivaci nepotřebuji. Nechápu, co přesně chcete dělat – ale rád bych viděl hvězdy.“

„Dobrá.“ Ostří v Asenatině hlasu se na okamžik vytratilo. „Pokud se vše podaří, uvidíte, pane Dalbeku. Všichni je uvidí, až...“

Kovář sebou trhl a otevřel oči. Mrkal, dezorientovaně se rozhlížel. Kolem vládla tma, ale pomalu si uvědomil, kde je, ve Vegově obýváku na gauči v jeho bytě na pražském předměstí.

Těžce vydechl a promnul si rukama tvář – další sen. Zase tak živý, jako by tam stál, opravdu byl zpátky v Dorově. Co se s ním, sakra, děje?!

Mrzutě zavrtěl hlavou, k čertu se sny. Spustil nohy na zem a opatrně vstal, přitom mu málem uniklo zasténání. Vegův gauč pohodlností rozhodně nevynikal, navíc cítil v ústech svíravé sucho, potřeboval se napít.

Po špičkách se kradl temnou místností a cestou opatrně nahlédl do pokoje pro hosty. Anna ležela zachumlaná v peřině, neklidně se převalovala a cosi si mumlala, Kovář rozeznal slova „lord“